

Rokole

- mariánské poutní místo

- nachází se na pokraji lesa, který je nedaleko Nového Hrádku a patří do obce Bohdašín a farnosti Slavoňov. Původ tohoto poutního místa sahá jistě do dávné minulosti, neboť jméno Rokole je prastarý tvar slova „rokle“. A v této rokli odedávna byla studánka. Ta nevysychala ani v letech největšího sucha, kdy sem pak chodili čerpat vodu lidé ze širokého okolí.

Pramen tu nevytryskl teprve po zjevení Panny Marie jako v Lurdech. Do těchto míst teprve nedávno byla vložena pověst o zabloudilé sem malé dívence, jež ve velké tísní a úzkosti se obrátila o pomoc k Matce Boží mariánskou písní či modlitbou, a kterou Panna Maria za ručku vyvedla z lesa ven. Je to vlastně napodobenina vyprávění Boženy Němcové o Boušíně, kde se pro změnu jednalo o dívku hluchoněmou. V roce 1884 toto poutní místo bylo již hojně navštěvované, jak svědčí jeho zařazení mezi mariánská poutní místa z celého

světa, včetně zámoří, v knize „Život nejblahoslavenější Bohorodičky Panny Marie a jejího panického chotě svatého Josefa“ od P. Placida J. Mathona, OSB. Tehdy však nebylo známo takovéto vysvětlení vzniku. Je sice pravdou, že zbožní ctitelé Matky Boží zavěšují leckde na strom mariánský obrázek, zde však nad studánkou nejprve postavena dřevěná kaplička a to z takovéhoho důvodu:

Před dávnými časy z hradu Frymburku strmícím nad údolím říčky Olešenky k rokolské studánce přišel pan nadlesní a přemýšlel o svém osleplém synáčkovi. V duchu se dovolával Boží pomoci, protože lidská nebyla nic platná. A co takto uvažuje, přiletí podivný pták a poletuje sem tam (nic neobvyklého, takto létají ptáci zvaní jménem motáci a ti se mohou vyskytnout při tahu i v lesích). Nadlesní usoudil, že pták je slepý (není divu, neboť tehdy biologie ještě nebyla lidem tak známá), a chtěl ho chytit. Zatímco se jej snažil chytit, pták vpadl do vody, avšak hned zase vyletěl (motáci jsou dravci žijící u vody v rákosí) a usadil se vedle na strom, kde zazpíval radostnou píseň (estetické hodnocení ptačího zpěvu lidmi je nevědecké; ještě Brehmův Život zvířat oplývá přisuzováním lidských vlastností zvířatům). Pan nadlesní si myslel, že je to proto, že slepý pták již vidí a sám v tom viděl pokyn shůry. Celý rozradostněný spěchal domů a vypravoval své manželce, co se stalo. Hned pak vedli slepého synáčka ke studánce. Když jej tu umyli, prohlédl a od té chvíle už viděl: „Tvá víra tě uzdravila.“ (Lk 18,42) „Tvá víra tě zachránila.“ (Mt 9,22; Mr 5,34;10,52; Lk 8,48;17,19) Za obdrženou milost dal pan nadlesní u studánky vystavět dřevěnou kapličku a do ní dal obraz Panny Marie. Když se to rozneslo, putovalo sem mnoho lidí a mnozí zde nalézali ztracené zdraví. Kaplička časem zpusťla, ale vždy se našli lidé, kteří z vděčnosti za obdržené milosti ji dali opravit a stále ji okrašlovali.

Dřevěná kaplička v roce 1859 byla nahrazena zděnou. Ta posvěcena na svátek Nanebevzetí Panny Marie a znamenala obnovu úcty k Panně Marii Rokolské. Nejprve sem putovali lidé jen z okolních vesnic a to v neděli nebo o mariánských svátcích, jenže majitel pozemku jim nechtěl vydat klíč od kapličky, že mu poutníci šlapou po louce. V roce 1871 však povoleno před kapličkou postavit kamenný sloup a na něj umístit zasklenou sošku Bohorodičky, jak si to prý Panna Maria přála a zjevila jedné zbožné ženě. Od té doby se také vzrůstaly poutě sem víc a více. Bylo zde zbudováno několik kramářských boud a postaven letní hostinec. Kapličku si vzal na starost jakýsi stařec, aby zde opatroval Boží světlo a svůj život dokončil ve službě Panně Marii.

Rokolská kaplička

V roce 1860 byl do zdejší kapličky zavěšen milostný obraz Panny Marie Královny s Ježíškem na klíně, známý pak jako Panna Maria Rokolská, který pochází od malíře Klemense z Hradce Králové. V roce 1953 sem na oltář umístěn trezorový svatostánek pro mariánské eucharistické adorace.

Čerpání vody ze studánky:

Nejen nemocný a starý, ale i zdravý
řád občerství se douškem chladné vody!

Rokolský kostel

Pseudogotický kostel zasvěcený Panně Marii Rokolské dal postavit v roce 1930 továrník František Příbyl z Nového Města nad Metují na pozemku, který mu patřil. Ve spodní části si připravil pro sebe a svou rodinu hrobku, do níž však dosud nebylo dovoleno nikoho pohřbít. Pro různé průtahy a poté světovou válku byl kostel posvěcen teprve 19. srpna 1945.

Po vydání nového misálu (u nás v roce 1969) a nových směrnic pro úpravu liturgického prostoru podle ustanovení 2. vatikánského koncilu i zde došlo k úpravě. K velké opravě této svatyně došlo v roce 1988 a v roce 1993 nákladem P. Petra Štěpánka, děkana na Novém Městě nad Metují, přistavěna zákristie.

Do tohoto kostela podle obrazu Panny Marie v kapličky z roku 1859 potom novoměstský sochař pan Josef Marek zhotovil sochu Panny Marie, která byla umístěna na hlavní oltář v presbytáři.

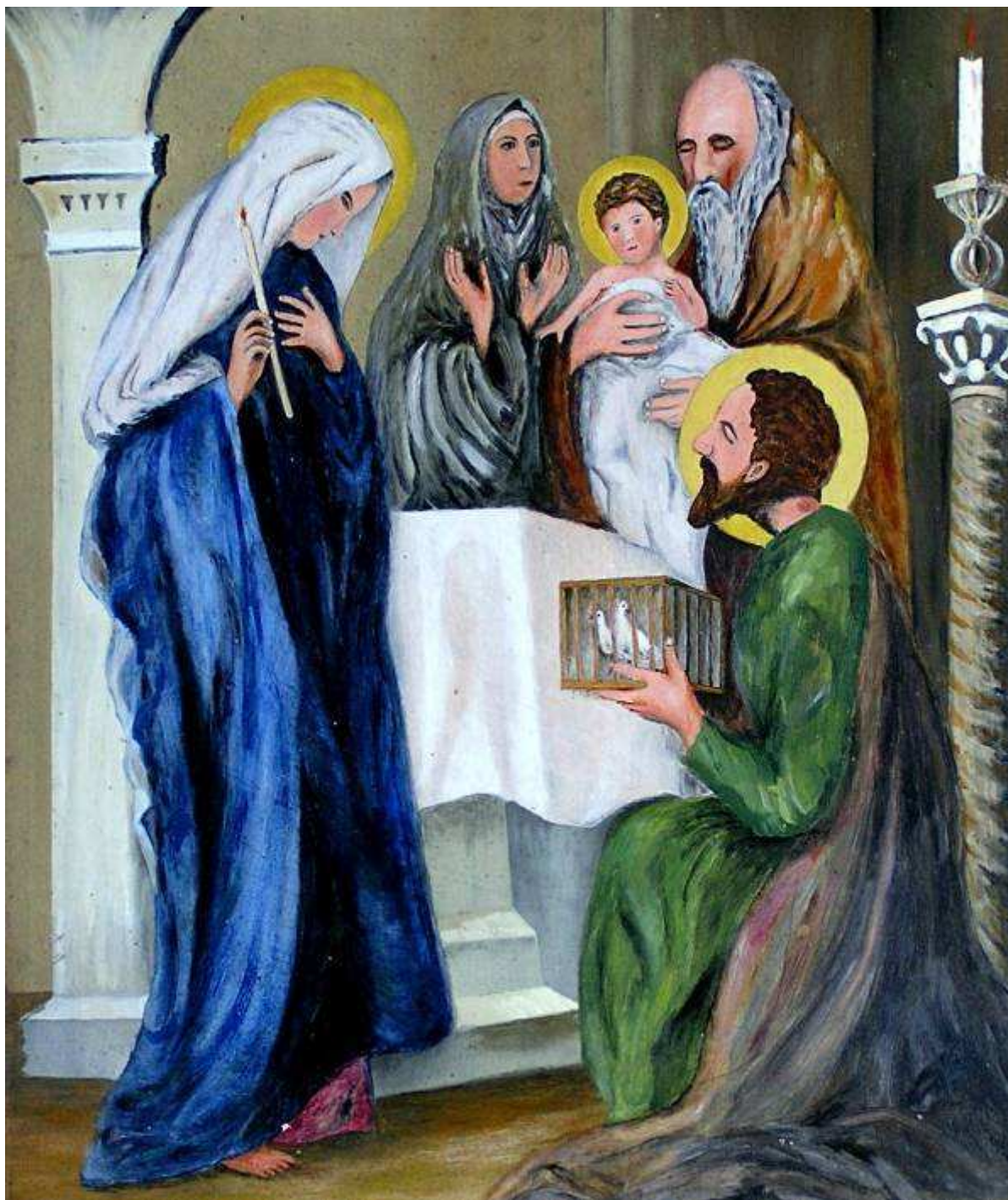

Loreta

Po příchodu od silnice pohledově vpravo od rokolského kostela stojí dřevěná stavba, která je od poutníků nazývána Loreta, i když se skutečnou Loretou, nazaretským domkem Panny Marie nemá nic společného. Jedná se o jakýsi ochoz zepředu otevřený a jsou zde rozvěšeny obrazy sedmi bolestí Panny Marie.

První bolestí Panny Marie je Obětování malého Ježíška v chrámě, kdy stařeček Simeon Panně Marii předpověděl: „Tvou vlastní duší pronikne meč.“ To si připomínáme na svátek **Uvedení Páně do jeruzalémského chrámu** 2. února (dříve také zvaném Očišťování Panny Marie), jak o tom píše Lk 2,22-40.

Modlíme-li se u těchto obrazů sedmiboletný růženec, pak počet Zdrávasů „v desátku“ je jen sedm! U první bolesti po jménu Ježíš se říká: „při jehož obětování tvé srdce bylo probodeno mečem bolesti.“

Druhou bolestí Panny Marie je **Útěk svaté Rodiny do Egypta**. Před ukrutným řáděním a nenávisť krále Heroda musí utíkat se svatým Josefem a malým Ježíšem - Dítěm až daleko do ciziny. To nám připomíná evangelium na svátek svatých Mlád'átek, mučedníků, 28. prosince (Mt 2,13-23). Do svého přišel a svoji jej nepřijali.

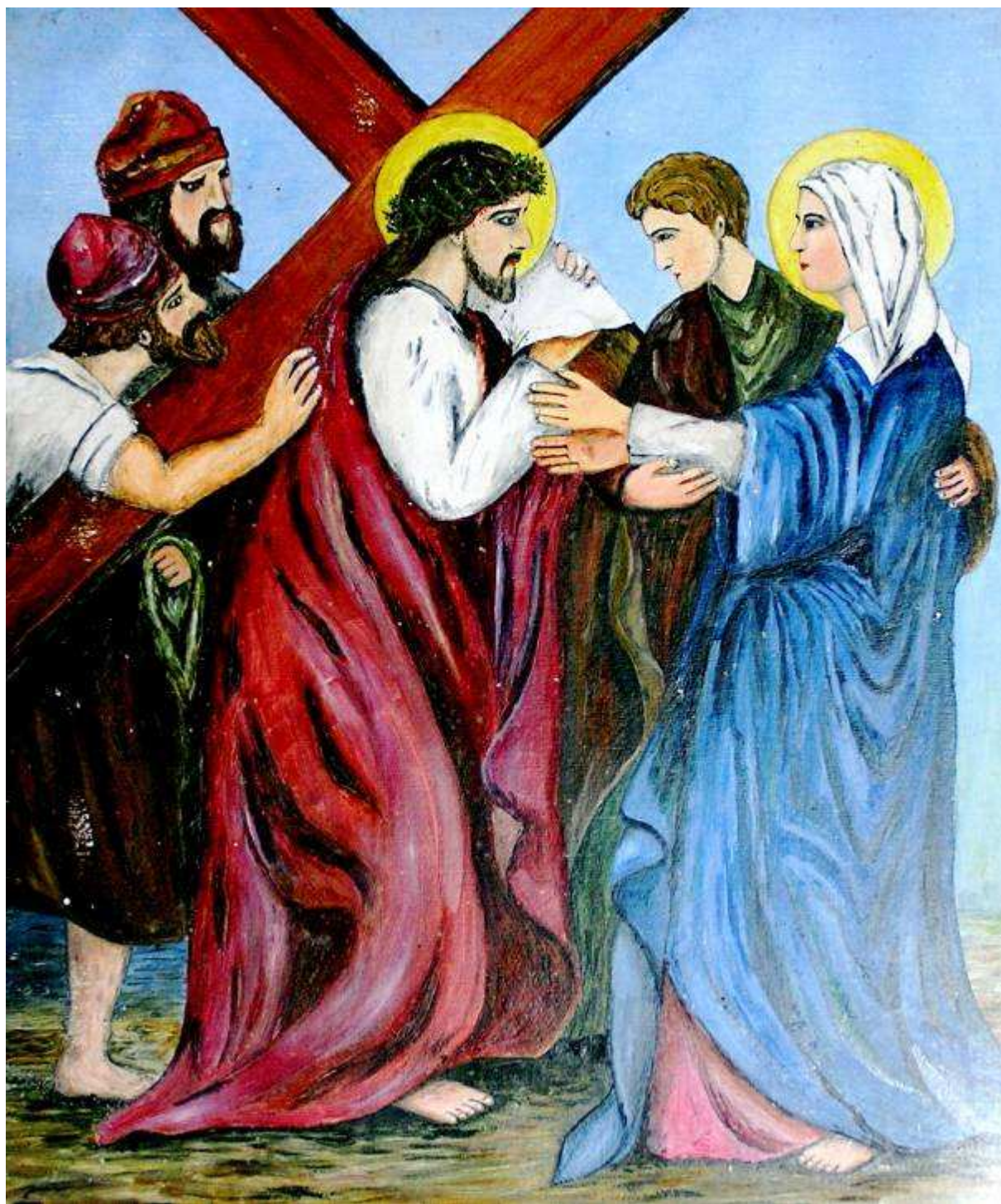
„Ježíš, při jehož útěku do Egypta tvé srdce bylo probodené mečem bolesti.“

Třetí bolestí Panny Marie je **Ztráta dvanáctiletého Ježíše a jeho hledání** (Lk 2,41-52). To byla jistě hrozná bolest pro rodiče, když se Dítě ztratilo při pouti do Jeruzaléma! Jsou obrázky, na nichž Panna Maria s Josefem putují jeruzalémskými ulicemi a kdekoho se vyptávají. Zde malíř vyobrazil již konečný výsledek, kdy Panna Maria se svatým Josefem jej pak našli v jeruzalémském chrámě, tedy tak, jak bývá vyobrazována 5. z radostí Panny Marie. Jen nápis pod obrazem vystihuje situaci slovy: „Kde naleznu Ježíše, ježž moje duše hledá.“

„Ježíš, při jehož ztrátě a hledání tvé srdce bylo probodené mečem bolesti.“

Další čtyři obrazy se shodují s obrazy zastavení křížové cesty, v nichž je vyobrazována i Panna Maria. Jde o **Setkání Panny Marie s Ježíšem na křížové cestě** ve čtvrtém zastavení: Jaká to byla velká bolest, když Panna Maria potkává svého vlastního, jediného Syna, jak jej vedou jako zločince křížovou cestou k popravě.

„Ježíš, při jehož nesení kříže tvé srdce bylo probodené mečem bolesti.“

Pátá bolest se rovná 12. zastavení křížové cesty: **Panna Maria stojí pod Ježíšovým křížem** spolu s Ježíšovým Miláčkem, svatým apoštolem a evangelistou Janem, když náš Pán umírá pro nás a pro naši spásu. Tady to vystihuje nápis pod obrazem: „Kristova Matka pod křížem stojí, se Synem bolest srdce ji pojí.“

„Ježíš, při jehož ukřižování tvé srdce bylo probodené mečem bolesti.“

Šestou bolestí Panny Marie, tj. třináctým zastavením křížové cesty je **Pieta**: Ježíšovo mrtvé tělo snímají s kříže a kladou je Matce Boží na klín. „Vizte, zda vaše bolest je jako bolest má!“

„Ježíš, při jehož snímání s kříže tvé srdce bylo probodené mečem bolesti.“

Sedmou bolestí Panny Marie je **Pohřeb Páně** = 14. zastavení křížové cesty: Ježíšovo tělo ukládají do hrobu vytesaného ve skále. „Svatá Matko Krista Pána, dej ať každá jeho rána, zasáhne i duši mou!“

„Ježíš, při jehož pohřbu tvé srdce bylo probodené mečem bolesti.“

Protože se poutníci na poutních místech také rádi modlí křížovou cestu, byla postavena v lese na protější straně přes silnici za autobusovou zastávkou již v roce 1874 **křížová cesta** na kamenných sloupcích s litinovými reliéfy zásluhou darů jednotlivých rodin i sousedních obcí. Jedná se o úplně shodné plastiky, jaké jsou ve Studánce u Dobrušky a v Suchém Dolu u Police nad Metují. Zde byla litina natřena bíle se zlatými svatozářemi, Studánka u Dobrušky má pozadí namodralé a postavy natřené bronzem, v Suchém Dolu je celý obraz natřen nahnědo:

Křížová cesta v lese bývala zakončena „Božím hrobem“, který po zchátrání byl rozbořen. Když pak byl postaven kostel, i sem pořízena na stěny křížová cesta. V pamětní knize slavoňovské farnosti je zaznamenáno několik uzdravení, která se zde stala, například muž odmalička slepý z Božího popudu přišel sem s poutníky a když se omýval vodou ze studánky, opět viděl. Jiný zase byl chromý a opět jiný s bolavou rukou odešli odtud nadobro uzdraveni, jako by se jim nikdy nic nestalo. 8. září 1879 (v den svátku Narození Panny Marie - hlavní pouť se zde slaví vždy v neděli po tomto svátku) Františka Kubečková, chalupnice z Machova, přinesla od rokolské kapličky láhev vody. Když pak pro velký mráz voda zmrzla, láhev popraskala a uprostřed ledu se objevil krásný a zcela zřetelný obraz Bohorodičky v dlouhé říze s korunkou na hlavě a Děťátkem na levé ruce. Obraz byl dutý, s kolkolem mnohými paprsky sbíhajícími se v ledu. Tento zjev byl mnohými ohledán a ztratil se teprve ve druhé půlce února následujícího roku.

Ještě častěji než nemoci těla Podivuhodná Matka Boží s Děťátkem v Rokoli hojí rány a bolesti lidských duší. Proto sem putují ctitelé Panny Marie především s pevnou důvěrou a ta nebývá zklamána.

V rokolské kapličce v srpnu 1939 našli svůj duchovní domov mladí čeští bohoslovci a kněží, kteří poznali schönstattské hnutí a jeho zakladatele P. Josefa Kentenicha (1885-1968), který v roce 1914 v malé kapličce v Schönstattu (česky Krásné místo) v městečku Vallendar v Německu spolu se svými žáky bohoslovci uzavřel úmluvu lásky s Pannou Marií: „Nic bez Tebe – nic bez nás.“ Během krátké doby k prvním se přidali další, dílo se postupně začalo šířit i za německé hranice, z malé svatyňky se stalo vyhledávané poutní místo. Naši bohoslovci a kněží s nadcházející válkou již nemohli putovat do Schönstattu, a proto hledali způsob, jak přenést tuto mariánskou spiritualitu k nám. Tady, podobně jako P. Kentenich a jeho svěřenci v Schönstattu, uzavřeli 11. srpna 1939 úmluvu lásky s Pannou Marií a od té doby Rokole se stala kolébkou a centrem schönstattského hnutí v Čechách. V roce 1941 odešla do Německa první česká dívka, která se rozhodla stát členkou sekulárního institutu Schönstattských sester Mariiných, v roce 1944 ji následovala další a po válce prožívalo ve Švýcarsku svůj noviciát dokonce sedm děvčat z Čech. Sestry věděly, že jejich místo je u jejich národa, vrátily se domů a začaly působit v jižních Čechách. Po likvidaci řádů přešly do civilu a Českobudějovickou diecézi musely opustit. Většinou odešly do továren a dělnických zaměstnání. Část se dostala do blízkosti Rokole. Sestry nejprve bydlely v malé chaloupce na Novém Hrádku a staraly se o rokolskou kapličku. Přes nepřízeň poměrů v roce 1974 byla dokončena stavba jejich společného domku v Rokoli a ten se potom stal domovem nejen pro sestry, ale i pro ostatní členy schönstattské rodiny. V Rokoli pak byla postavena a 19. července 1997 posvěcena první originální svatyňka v Čechách, přesná kopie původní kapličky v Schönstattu v Německu. Je to 143. schönstattská kaplička na světě. Tato kaplička nese jako ideál „poslání Betléma“:

Schönstattskou spiritualitu hlásá nápis: „Nic bez tebe, nic bez nás.“ Nad svatostánkem je obraz Panny Marie Tříkrát podivuhodné:

V roce 2000 byl dobudován v blízkosti schönstattské kapličky provinční dům:

